

Payer Imre

Készületlen készenlét

Nem lettem megtört. Lettem meghasonlott.
 Látásom előtt fal emelkedik.
 Ököllet ütöm.
 Legalább résnyi törmelék lenne!
 Nem lehet.
 Benn ragadtam,
 mint születhetetlen embrió.
 Maya-fátyol a kinti
 úttest, ház, vaskorlát, sín –
 nem jutottam ki.
 Az igazi *van* itt van.
 Készületlen készenlét egy eljövendő,
 igaz *talánra*.

Felosztás

Biovárfal épül.
 Szólnak:
 Harapd a követ, mást úgyse kapsz!
 Kőműves Kelemenné, falban ne sikíts!
 Kóhallgatás, kuss legyen!

A várfalon kívül
 másképp nőnek az ágak.
 Másképp süt a Nap.
 Másképp működik
 a lélek, a gravitáció.

Bent és kint így van.
 Krisztus kamerát hoz.
 A biztonsági őr nem engedi át.

Túlán az alagúton

Vasföld felett acélég.
Fennsík horizontján
széles fekete hegyek.
A választó alagút túloldalán
a kemény is lágyan hangzik.
Dallamának képe, mint
leeresztett sisakrostély egy nyárfaerdőben,
a nyugodt, szinte mozdulatlan folyó partján.

A Túlán városában karcsú házak
szerény-szürke felöltők emlékeivel.
Polgáriás kanyarok
szelíden színes villamosaikkal.
Peremrészeken ipari idill.
Idegen vagy a magamé ez a közeg?

§

Már indul a vonat. Vissza.
Szürkésen rózsaszín, nyurga fák között
szerelvénym szagatott túlkölése,
mint vadászkürt hangja cserkeléskor.

Kőríz Imre

Múzeumok Éjszakája

A parkban sütőgetők gömbgrilljeinek
planetáriumában egyre nagyobb a meleg a rácson,
az izzó parázs és a fenti égéstermékek
egy különös, láthatatlan lézershow rekviemjét
játsszák a kupolatérben.

Kicsit beljebb, vagy – ez szemléleti kérdés, de égető –
kijjebb, a planetárium gömbgrilljében
hideg a füst, amelyben egy sokszemű fémtobjás
Zeiss-lencséi metsző éleket és irizáló sík felületeket dobnak
három dimenzióban a szinte hanyatt fekvő nézők feje fölé.

Majd miután a színes füst eloszlott,

az emberi találékonyág és precizitás további eredményeként csodálatos hűséggel jelenik meg a homorú mennyezeten az, amit ha fent a kupola és körben a fényszennyezés nem volna, az éjjeli égen amúgy is látnánk.

Bár

A végső soron nem is szép nő kalapban és kibontott csokornyakkendőben úgy énekel, kásásan nyekeregve a bár homályában, mintha csak random hangokat szolmizálna el. A hangok forrása maga az addigi élet, jelentésük pedig az, ami ezután lesz, bár azt még senki sem érti a közönségből.

Ein Werk ohne Opuszahl

Várady Szabolcsnak

Azt kérdezed, jó alcím-e, hogy *Repríz*.
Vagy jobb a *Rekapituláció*?
Intarzia? *Zanza*? *Cento*? *Da capo*?
Szerző egybeolvassa ciklusát?

Nekem az ilyen alcím- vagy mottószerű mellékszövegek közül az tetszik a legjobban, amit Beethoven költött a C-dúr mise (op. 86.) első, Kyrie tételéhez. Egy haiku is kijönne belőle, sőt még maradna egy negyedik sorra is.

Valami nagyon nyomhatta a szívét, látszik, hogy nagyon el akart mondani valamit. Úgy érzem, olyasmit, mintha – ahogy Kosztolányi írja Bachról – egy érett férfi énekelne, vagy inkább dúdolgatna a sötétben,